

stre skal udnævne den ene Revisor. Ogsaa Bestemmelserne i § 14's to sidste Afsnit, der omhandler Ministerens Bemyndigelse til at udfærdige Forskrifter for Revisionen og den daglige Kontrol, synes jeg er uberegtigede.

Jeg kommer dernæst til et Spørgsmaal, som det undrer mig ikke har spillet nogen større Rolle i Debatten, end Tilfældet har været, nemlig Spørgsmaalet om en Krisefond, og jeg vil da straks melde mig som en Modstander af denne. Naar Staten tager sig den Ret, som Lovforslaget tilsigter at give den, at øve en gennemgribende Kontrol med de ellers private Selskaber, synes det mig at være et urimeligt Indgreb i disse Selskabers Selvbestemmelsesret at kræve deres Medvirken til Oprettelse af en Krisefond. Man vil derved opnaa at tvinge ogsaa de forsigtigt og forsvarligt ledede Banker ind under denne og derved tvinge dem, der som Følge af, at de er forsigtigt ledet, maaske tjener mindre end de maaske mere glubske, til at bære en aarlig Afgift til Dækning af de Tab, de mere glubske paafører deres Kunder. Jeg synes, at der er noget umoralsk i dette Forslag, at det maa støde Retsbevidstheden hos enhver. Hvis Banklovens Bestemmelser ikke overflødiggør en saadan Fond, burde Fonden — hvis jeg maa udtrykke mig drastisk — overflødiggøre Bankloven. Jeg kan ikke se, at der er noget, som taler for baade at skabe en skarp Banklov med skarpe Bestemmelser om Kontroltilsyn o. s. v. og samtidig oprette en saadan Fond. Det er endvidere min Opfattelse, at Fonden vil eller kan blive en Sovepude for saavel Banker som Indlaanere. Hos visse Bankers Ledelse kan Fonden maaske anspore Lysten til at tjene det mest mulige og derved lokke dem ud i Forretningsperiferier, som en forsigtigt og forsvarligt ledet Bank skal holde sig fra. Man kan med Rette ræsonnere som saa, at gaar det galt, dækker Fonden. Maaske en saadan Bank ogsaa ved en lidt højere Rente kan friste Indlaanerne i større Udstrækning, end det ellers vilde ske, og Indlaanerne faar absolut den Tro, hvis Fonden oprettes, at de er under alle Omstændigheder sikret. Jeg synes derfor nærmest, at det ikke er nogen god Tanke. Det kan vel i nogen Grad sammenlignes med, at man vil give et sundt Barn Krykker. Der er en Ting, vi i denne Forbindelse maa huske, og det er, at naar vi laver denne Lov, er det ikke, fordi vi gennem den kommer de Bankulykker til Livs, der er sket — derpaa vil denne Lov intet rette —, men for at bestemme Rammerne

for Bankvirksomhed i Fremtiden, og vi haaber, at denne Bankvirksomhed maa blive sund.

Det er heller ikke saadan, at vi her behøver at være helt uden Erfaring for, hvordan en saadan Fond kan virke. Der er jo enkelte Steder, man allerede for Aar tilbage har haft en saadan Fond. I Aaret 1908 hærgedes de Forenede Stater af mange Bankfallitter, og det gav Stødet til, at man i Staten Oklahama oprettede en Garantifond, hvortil Bankerne skulde bidrage i Forhold til Størrelsen af deres Indlaansmidler. Man vilde der som her sikre Bankernes Indskydere mod Tab. Fonden skulde tages i Anvendelse, hver Gang en Bank gik fallit, og efter hvad der er meddelt i Banktidsskrifter, har det ikke været nogen Sjældenhed, at man i de Forenede Stater har haft Bankfallitter. Fonden oprettedes som nævnt først i Oklahama, senere i Texas, Nebraska, Mississippi, Syd-Dakota, Nord-Dakota, Kansas og Washington. Nu er der i Forbindelse med, at vi behandler dette Lovforslag indeholdende Forslag om en Krisefond, Anledning til at spørge, hvordan man er tilfreds med en saadan Fond, og hvordan den har virket der, hvor man har haft den gennem en Aarrække. Det er ogsaa ved en bestemt Lejlighed udtalt af en amerikansk Bankmand, Mr. Foote, og det er ogsaa oplyst i et af de danske Banktidsskrifter. Der foreligger ganske vist ikke Oplysninger fra et senere Tidspunkt end 1922, men fra 1908, da man derovre skred til Oprettelsen af en saadan Fond, til 1922 er der ogsaa en Aarrække, hvorigennem der kan være høstet Erfaringer. Efter de Oplysninger, der har været fremme, har Forholdet været det, at i de 4 af Staterne har Fonden for saa vidt virket efter sin Hensigt, som den har været i Stand til at sikre Indskyderne mod Tab — deri ligger jo ikke, at det vil være et Slags Helbredelsesmiddel under enhver alvorlig Situation for en Banks Vedkommende —, men i de øvrige 4 Stater har Garantimidlerne vist sig ganske utilstrækkelige til at løse de Opgaver, der blev stillet dem, og det kan, siger Mr. Foote, som almindelig Regel siges, at Antallet af Bankfallitter har været usædvanlig stort i Stater med Garantifond. Fra Nord-Dakota meddeles saaledes, at selv om Antallet af Bankfallitter ikke var særlig stort, var Fonden hverken helt eller halvt i Stand til at honorere de Krav, der stilledes til den fra Indskydernes Side. I Staten Washington gik det endnu værre, flere Bankers Indskydere har lidt store Tab, og i Mississippi